

Dos anys sense l'artista

► L'exposició, comissariada per Fabienne di Rocco, atansa la figura del madrileny al públic nord-català gràcies a una mostra intimista on el paper és el principal suport d'un univers que acull, com a propis, tots els registres imaginables.

PERPINYÀ ► UNA EXPOSICIÓ D'EDUARDO ARROYO (1937-2018) REVISI A TOT UN CLÀSSIC DE LA PINTURA

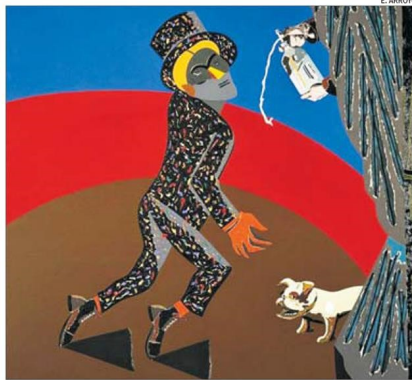
Decréixer gràcies al dibuix

EDUARDO ARROYO

► **Espal d'Art Accent** més **resducent** - **dumonde, Perpinyà**, Avda. de la Grande Bretagne, 3. **Del 13 de juny al 13 de setembre**. Tots els dies de 15 a 19 h.

EDUARD CAMPS

Visitar els clàssics era, per a Eduardo Arroyo, una manera de posar contra les cordes les paradoxes d'un present incapaç d'emancipar-se dels seus problemes més enquistats, començant pel totalitarisme i acabant per l'absurd però inveterada tendència dels humans a complicar-se, innecessàriament, l'existència. Es tractava d'un exercici d'aterratament (nivellar per al comú dels mortals l'art d'altres volades) que tant podia recórrer a Goya i a Velázquez per denunciar la ranera terminal del franquisme com a Rembrandt o a Van Eyck per diseccionar el formidable castell de naips que sustentava la cultura occidental. Arroyo, en el fons, seguia impugnant les actes de sospita abocades contra la mal anomenada cultura de masses encapçalades per filòsofs com Nietzsche; de fet, com explica Umberto Eco al clàssic *Apocalíptic i integratiu*, va ser l'alemany el primer en fer estandard de la seva desconfiança enfront de l'igualitarisme, l'ascens democràtic de les multi-

E. ARROYO

tuds, els raonaments fets pels febles i per als febles o, en darrera instància, d'un univers construït no a la mesura del superhome sinó a la de l'home comú (idèntica a rel trobem, anys més

tard, en les polèmiques desplegades per Ortega y Gasset). Doncs això: Arroyo sempre va exercir de pont entre les esferes culturals artificialment separades gràcies a una mirada natural-

ment bastarda que aglutinava, sense complexes, tot allò que conforma el nostre bast imaginari mental. I també per això la seva versió «dibuixada» del mític retaule de *L'Anyell místic* (pintat el 1432 per Van Eyck, actualment es troba a la catedral de Gant) inclou, enlloc de Sants i Apostols, a herois de la cultura com Van Gogh o Oscar Wilde; a exiliats com Casanova, Marx, Freud, Stefan Zweig o Walter Benjamin; a sàtrapes i genocides com Franco, Pol Pot, Mussolini, Pinochet, Stalin o Hitler; o, finalment, a imatges tant impossibles i anacròniques com una Verge Maria que intenta desxifrar *L'Ulisses* de Joyce (desconeixem el grau d'encert que tindrà la Mare de Déu en aquesta feixuga empresa).

Després del Prado

La mostra de Perpinyà té un antecedent fonamental en la que Arroyo va protagonitzar, ara fa vuit anys, al Museu del Prado: aleshores va presentar la seva versió del mític retaule insistint en que es tractava d'un encàrrec que s'havia fet a ell mateix. No cal dir que, en aquests casos, el grau de llibertat és directament proporcional al d'exigència: tornar al dibuix a partir de la pintura, afirmava en una entrevista, era la millor manera de créixer.

SALLY CUTLER

MINI PRINT INTERNACIONAL

► **Taller Galeria Fort, Cadaqués**. Hort d'en Sanés, 9. **Del 10 al 30 de setembre**. Horari: www.figueres.cat

■ Gairebé 400 artistes procedents de 40 països: pocs projectes com el Mini Print poden exhibir amb tanta propietat l'adjectiu d'internacional: enguany celebra els seus quaranta anys d'activitat ininterrompuda gràcies a la tenaç i alhora encertada direcció artística de Mercè Fort, ànima, també, del taller-galeria d'art que porta el seu nom a Cadaqués. Amb tot, segons els responsables de Cultural Rìzoma, pre-tén articular un programa que permeti assajar altres formes al marge de l'estructura expositiva convencional i altres maneres de posar en relació i treballar amb els públics i les comunitats del lloc (en aquest cas Celrà). El programa «expliquen-neix de la voluntat de propiciar i/o establir una sèrie de relacions entre agents diversos, és a dir, de generar situacions mitjançant les quals s'acabin establint connexions individuals entre els diversos elements que configuren aquesta «xarxa»», e. CAMPS

ROC RAMÓS

JOB RAMOS, ROC PAREÍS I ANNA DOT

► **Cultural Rìzoma, Celrà**. Plaça de l'Església, 8. **Del 10 al 14 de setembre**. De dilluns a divendres de 17 a 20 h. Dissabtes d'11 a 14 i de 17 a 20 h.

■ **Commutacions**, segons els responsables de Cultural Rìzoma, pre-tén articular un programa que permeti assajar altres formes al marge de l'estructura expositiva convencional i altres maneres de posar en relació i treballar amb els públics i les comunitats del lloc (en aquest cas Celrà). El programa «expliquen-neix de la voluntat de propiciar i/o establir una sèrie de relacions entre agents diversos, és a dir, de generar situacions mitjançant les quals s'acabin establint connexions individuals entre els diversos elements que configuren aquesta «xarxa»», e. CAMPS

MARTA NEGRE

MARTA NEGRE

► **Museu de la Mediterrània, Torroella de Montgrí**. Carrer d'Ullà, 27-31. **Del 10 al 14 de setembre**. De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 17.30 a 21 h.

■ Partint de l'encàrrec de treballar elements específics del Museu de la Mediterrània, Marta Negre (Santa Coloma de Farners, 1973) dona forma a un projecte d'art contemporani amb el qual es proposa indagar al voltant de les capes de memòria que conté el mateix edifici. Un procés, explica l'artista, que ens portarà a una reflexió entorn d'un moment històric i vivencial concret, que coincideix amb el naixement dels nacionalismes, la desfeta definitiva de l'imperi espanyol, l'aparició de les lluites socials i de la revolució industrial. e. CAMPS

GUERRERO MEDINA

GUERRERO MEDINA

► **La Mercè, Girona**. Pujada de La Mercè, 12. **Del 10 al 31 de juliol**. De dilluns a divendres de 9 a 14 h i de 16 a 21 h. Festius tancat.

■ Segons la responsable del projecte, Natàlia Chocarro (Fundació Vila Casas), parlar de Guerrero Medina (Jaén 1942) és «referir-se a un pintor que troba en la naturalesa, en allò que té una inèrcia pròpia i que bateja escoltant les ràfegues de llum, la possibilitat d'un destí. Per això en recórrer el paisatge, el pintor pren consciència de la fugacitat de la llum». *El paisatge que m'habita*, juntament amb *Mi compromiso* -l'exposició monogràfica que enguany dedica al pintor la Fundació Vila Casas- són dues propostes que es compleixen per oferir una visió exhaustiva de la trajectòria d'aquest prolífic artista. e. CAMPS

ISABEL BANAL

ISABEL BANAL

► **Museu Memorial de l'Exili, La Jonquera**. Carrer Major 43-47. **Del 10 al 31 d'octubre**. De dimarts a dissabte de 10 a 19 h. Festius de 10 a 14 h.

■ Isabel Banal (Castellfollit de la Roca, 1963) fa temps que treballa el tema de la càrrega, del gest intrínsec de tragar coses. En aquest sentit, a principis de dos mil va crear una sèrie de figures que eren una relectura de les figures del pessebre on normalment hi apareixen dones i homes carregats amb diversos productes del treball agrícola i artesà. Amb elles va realitzar diverses instal·lacions: *Rumiant* (Espanya, Girona, 2003), *Allez* (Centre d'Art Contemporani de Saint-Cyprien, 2004), *Feix petit pel camí creix* (Centre de Lectura, Reus, 2004), *Ascensions* (Galleria Enrico Fornello, Prato, 2007) o *Dresseres* (2007). Ara repren un d'aquests objectes, la bossa de viatge, per seguir parlant d'aquests trasllats forçosos als que les persones ens podem veure abocades. e. CAMPS